

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Перник, 07 май 2012 година

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на единадесети април, две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Т.М. и с участието на представител на Окръжна прокуратура - Перник - прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от председателя Георгиев КНАХД №128 по описа за 2012 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Д.С.М. ***, против решение №135/22.02.2012 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №1555 по описа на съда за 2011 г. С атакувания съдебен акт е потвърдено наказателно постановление (НП) №1192/01.07.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР - Перник, издадено срещу жалбоподателя М., като за нарушение по чл. 21, ал. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП) му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лв. на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДВП.

В жалбата се твърди, че атакуваното решение е постановено в нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Твърди се, че районният съд неправилно е приложил разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДВП във вр. с чл. 57, ал.1, т. 5 от ЗАНН, чл. 42, т. 4 от ЗАНН и чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. В жалбата се съдържат оплаквания за липсата на данни в процесното НП за разстоянието на което е бил настроен за работа скоростомерът, послужил за установяване на нарушението и за разстоянието на устройството от знака, въвеждащ ограничение на скоростта на движение; несъгласие с начина на отчитане на скоростта на движение, поради невъзможност устройството да индивидуализира конкретен автомобил, с който нарушението е извършено; липса на достатъчно данни в АУАН и НП, за да се приеме, че нарушението

е безспорно установено, извършено от жалбоподателя и виновно извършено, тъй като в момента на извършване на проверката на жалбоподателя за такава е бил спрял и друг лек автомобил. Въз основа на всички тези свои твърдения и оплаквания от касационния съд се иска да отмени решението на първата съдебна инстанция и да се произнесе по съществото на спора, като отмени процесното наказателно постановление.

Касационният жалбоподател в съдебно заседание се явява лично и заявява, че поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, ОД на МВР – Перник, не се явява, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Стефанова, дава заключение, че жалбата е неоснователна, а атакуваното решение – правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административен съд – Перник, след като взе предвид становищата на страните и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намира жалбата за неоснователна, като мотивите за това са следните:

Доводите изтъкнати в жалбата не се подкрепят от доказателствата събрани в производството пред районния съд, въз основа на които са направени фактическите и правни заключения в атакуваното решение.

Районен съд – Перник, на база на представените и събрани пред него доказателства е приел за безспорно установени обстоятелствата във връзка с описаното в АУАН и издаденото въз основа на него НП и вменено на жалбоподателя нарушение, а именно движение със скорост, надвишаваща законното ограничение въведено със знак В-26 за населено място от 60 km/h, като в момента на засичането с използваното от контролните органи техническо средство Трафик Радар ТР4Д, М. е управлявал автомобила си със скорост от 107 km/h, т. е. с 47 km/h над позволеното от закона.

При така установеното от фактическа страна, районният съд е приел нарушението по отношение управление на МПС с превишена скорост за безспорно установено, подведено под съответната на вмененото на жалбоподателя неправомерно деяние правна норма, със съответно и правилно определено наказание. Съдът е приел актовете, сложили начало и край на административнонаказателното производство, за издадени от компетентни органи, в кръга на правомощията им и в необходимата форма, без допуснати процесуални нарушения или несъобразяване с материалния закон, които да са основание за отмяна или изменение.

Настоящият състав споделя позицията на първата съдебна инстанция и в този смисъл смята жалбата за неоснователна, като съображенията за това са следните:

Оплакването в жалбата, че районният съд неправилно е приел за приложима в производството пред него нормата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП относно доказателствената сила на редовно съставените актове по ЗДвП и така е обосновал изводите си, настоящия съд не намира за основателно. Споменаването на нормата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП в атакуваното решение не прави изводите на районния съд, базирани на предварително установена сила на доказателствата по преписката. Фактът обаче, че доказателствата и средствата за тяхното установяване в производството пред съда не могат да имат предварително определена сила, не изключва от кръга на доказателствата редовно съставения акт за установяване на административно нарушение, проверен относно законосъобразност, прецизност и достоверност на съдържанието му със способите на съдебното следствие. При извършената касационна проверка не беше установено при разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение районния съд да е допуснал нарушения, които по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, предл. 2 от ЗАНН да са основания за касиране на първоинстанционното решение. В изпълнение на задължението си по чл. 13, ал. 1 и чл. 14 и ал. 1 и 2 от НПК във вр. с чл. 84 от ЗАНН, при законосъобразно проведено съдебно следствие съдът, след като е събрал и преценил представените и събрани по делото писмени и гласни доказателства е сметнал същите за достатъчни, за да вземе своето решение въз основа на закона и по вътрешно убеждение. Вследствие това, описаното нарушение е прието за безспорно установено и доказано по отношение неговото авторство, самоличността на нарушителя и неговата вина.

Процесното наказателно постановление в обстоятелствената си част съдържа точно описание на вмененото на жалбоподателя нарушение, съответно е на посочената за нарушена норма на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, като е прецизирано, че ограничението на скоростта е въведено с пътен знак В-26. Не става ясно какво има предвид жалбоподателя под „наличие на подобни констатации“ в АУАН, при положение, че актът и НП се припокриват в обстоятелствената си част, без съмнение и като кореспондират с останалите приложени по делото доказателства. Предвид това настоящата инстанция намира изводите на районния съд за правилни и съответни на приложения по делото доказателствен материал.

Останалите съдържащи се в жалбата оплаквания за липсата на данни в процесното НП за разстоянието, на което е бил настроен за работа скоростомерът, послужил за установяване на нарушението, както и за разстоянието на устройството от знака, въвеждащ ограничение на скоростта на движение, касационния съд смята за бланкетно включени и смята за данни, които не са необходима част от НП. При включването в жалбата на цели части от Техническо описание и инструкция за експлоатация на Трафик

Радар ТР4Д жалбоподателят е следвало да отбележи, че в същата се съдържа и обяснение с указания, че бутон „М/Т кѐсо“ променя обсега на действие, при което на главния дисплей, над надписа „обсег“ се появява буквата „М“, което означава максимално разстояние на действие (т.е. не по-малко от 300 м), в режим на непрекъснато измерване на скоростта, в какъвто режим е работел радарът в процесния случай, видно от приложената като доказателство по делото разпечатка от устройството за данни, регистрирани на процесната дата и час с фиксирана скорост на движение на МПС.

Оплакванията в жалбата във връзка с непредставени от страна на административнонаказващия орган доказателства относно друг автомобил, спрян за проверка преди този на жалбоподателя не се приемат от настоящия съд. Видно е от справка относно извършена проверка от АНО по повод постъпило възражение от М. по съставения му АУАН, приложена по делото като част от административнонаказателната преписка, другият водач, комуто също е съставен акт за нарушение, не е спрян за превъзпение на скоростта.

Предвид всичко гореизложено, както и след извършената от касационния съд служебна проверка на атакувания съдебен акт на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, относно валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, пороци, които да съставляват основание за касирането му не бяха установени. Обжалваното решение е правилно и законосъобразно и като такова следва да бѐде оставено в сила, а касационната жалба – отхвърлена, поради неоснователност.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник:

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №135/22.02.2012 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №1555 по описа на съда за 2011 г., с което е потвърдено наказателно постановление №1192/01.07.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – Перник, издадено Д.С.М., като за нарушение по чл. 21, ал. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лв. на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.